

Paragrafusok és kották vonzásában

Interjú dr. Földi-Deutsch Eszterrel

A Nemzeti Művelődési Intézet munkatársai – dolgozzanak bármely területen – szinte egytől-egyig éppúgy elkötelezettek magá a kultúra, mint saját szakterületük iránt. Talán nem meglepő, hogy a gazdasági igazgatóság vagy éppen a jogi terület szaktekintélyei nem kevésbé járatosak közösségi művelődési ügyekben sem. Igaz ez dr. Földi-Deutsch Eszterre is, aki jogászként az Emberi Erőforrások Minisztériuma Kultúráért Felelős Államtitkárságának kabinetfőnöke volt, majd a Nemzeti Művelődési Intézet munkatársa lett, de hobbiját gyakorolva is folytonos közösségi szerepet vállal.

dr. Földi-Deutsch Eszter: Édesanyám magyar, ének-zene szakos pedagógusként születésünktől kezdve gondoskodott arról, hogy a kultúra a testvéremmel együtt a mindennapjaink része legyen.

A családi indíttatáson túl viszonylag gyorsan megismertem a közösségi életet is. Művészeti óvodába jártam kétéves koromtól kezdődően, ahol éneket, zenét, táncot, verseket tanultunk. Az első, felidézhető emlékem egy színdarab, ahol kétévesen egy kis fehér nyulat alakítottam, akinek mindösszesen annyi volt a szerepe, hogy ül a fa

alatt egy másik nyuszival. Akkor szívtam magamba az első élményeket, ami a kultúrát illeti. Kiskoromtól kezdődően a kóruséneklés vált meghatározóvá az életemben. Éveken keresztül zongoráztam, néptáncoltam és egyházi szolgálatot is elláttam. A pécsi kántorképző diákjaként többek között zeneelméletet, zenetörténetet, karvezetést, liturgikát, gregoriánt, magánéneket is tanultam. Templomunkban 13 éven keresztül voltam előénekes, és kántorizáltam a testvéremmel együtt. Így tehát széles körben megismertem a kultúrához való kötődésnek mindenféle örömet és élményét.

H. R.: *Helyileg hol történtek ezek az események?*

dr. F-D. E.: Baranya megyei származású vagyok, egy kisvárosban, Sásdon nőttem fel, középiskolás és egyetemi éveim pedig Pécshez kötnek.

H. R.: *Hogyan és mikor találkozt a Nemzeti Művelődési Intézettel?*

dr. F-D. E.: A Tolna Megyei Kormányhivatalban dolgoztam, amikor 2014-ben először hallottam a Nemzeti Művelődési Intézetről. Közvetlen kapcsolatom akkor még nem alakult ki az intézettel,

de 2015-ben az Emberi Erőforrások Minisztériumába kerülve már szakmai vonatkozásban is megismertem mint minisztériumi háttérintézményt.

H. R.: *Hogyan ítéli meg az intézet munkáját?*

dr. F-D. E.: A Nemzeti Művelődési Intézet megadja azokat az intézményes kereteket, amelyek a közösségi művelődés folyamatosságának és tartósságának biztosításához szükségesek. Bár a közösségi művelődés alulról jövő szerveződések összessége, a szakmai támogatásokat, a hatékonyságát szolgáló módszereket igényli, miként azt is, hogy a kezdeményezéseit felkarolják, és lehetőséget, táptalajt kaphasson a megnyilatkozásokra

és a megvalósításokra. Ezt kínálja a Nemzeti Művelődési Intézet, amely nem utolsó sorban anyagi erőforrásokkal is segíti a közösségek munkáját.

H. R.: *Mi a véleménye a Kárpát-medencei szintű tevékenységről?*

dr. F-D. E.: Személyes élményem, hogy a külföldi magyarok várják az együvé tartozást és annak megélését, amit a találkozásaink alkalmával minden esetben tapasztalhatunk. Középiszkolás voltam, amikor először jártam Erdélyben. Egy színdarabot adtunk elő az iskolánk névadójáról, és megindító volt az, hogy utazunk majd ezer kilométert, és magyarokkal találkozunk, magyarul köszöntenek bennünket, igazi magyar kultúrát ápolnak, igazi magyar identitással rendelkeznek. Teszik ezt annak ellenére, hogy a kisebbségi lét nagyon sokszor nehézségek elé állítja őket. Minden ember csak úgy élhet teljes életet, ha gondolatait, érzelmeit az anyanyelvén fejezheti ki, és örömeit a saját közösségében élheti meg. Ha nem kell meghasonulnia pusztán azért, mert a szülőföldje az anyaország határain túl van. Tudjuk, igazán szárnyalni csak az képes, aki erős gyökereket kapott. Ebben vállal kulcsszerepet a Nemzeti Művelődési Intézet a Kárpát-medencei tevékenységével.

H. R.: *Ön milyen feladatokat lát el a Nemzeti Művelődési Intézetnél?*

dr. F-D. E.: Végzettségem szerint jogász és munkajogi szakjogász vagyok, következésképpen jogi feladataim vannak. Nagy örömömről szolgál azonban, hogy talán a kultúra iránti érzékenységemnek, arra való fogékonyságomnak köszönhetően, közművelődés-szakmai és stratégiai kérdések megoldásában is részt vállalhatok. Ezeket az ügyeket, amelyek nem tisztán jogi természetűek, még inkább szeretem.

H. R.: *Mi a véleménye a közel-múltban elkészült új székházról, magáról a beruházásról?*

dr. F-D. E.: Örülök annak, hogy a székház gondolatának megszületésénél jelen lehettem, végigkísérhettem az ötleteket, terveket és végősoron – mint már intézeti munkatárs – a kivitelezés menetét is.

Az épület megjelenésében tükrözi az intézet szellemiségét. Az építészet fókuszában már nagyon régóta a funkcionalitás áll, azonban a Nemzeti Művelődési Intézet székháza egy üde kivétel, mert itt nem pusztán a benne dolgozók igényeinek és munkakörének lehető legkomfortosabb kiszolgálását tartotta szem előtt az építész és a beruházó, hanem cél volt az is, hogy a ház tükrözze azt a küldetést, amelyet a Nemzeti Művelődési Intézet a magáénak érez. Azt a fajta letisztult megjelenést, amelyet ez a klasszicista kúria áraszt, az egyszerűségében rejlő gazdagságot, ezt képviseljük munkánkkal is. Az, hogy a teremtéstörténet megjelenik a homlokzaton, az én értelmezésem szerint az emberi alázatot is kifejezi. Alázatot a teremtő hatalma, és szimbolikusan a hivatásunk előtt is.

H. R.: *Hogyan látja a közművelődés mai helyzetét, és milyennek szeretné látni a jövőben?*

dr. F-D. E.: A közművelődésben részt venni szolgálatot jelent. Akik idejüket, figyelmüket szánják egy közösségben való tevékenységre, azok lemondanak sok más egyébről, a kényelmükről, a pihenős estékről, hétvégekről, és a személyes törekvéseiken túlmutató cél érdekében teszik ezt.

Személyiségformáló a közösségi művelődés aktív részesének lenni: a közösségben ismerjük meg, hogy nemcsak a saját akaratunk, a saját céljaink léteznek, másoknak is van ötlete, esetenként eltérő szándéka, és ezt közös nevezőre lehet hozni. Ez a közös alkotás hatalmas energiákat szabadít fel bennünk. A közösség megsokszorozza és végtelen sok színnel tölti meg az egyéni képességeket. Az önmegvalósítás kultuszát harsogó 21. században minden korábbinál fontosabb a közösségi művelődés küldetése. A torz társadalmi ideológiák sűrűjében felmutatni az értéket, és élmények útján megtanítani, hogy igenis van több az egyénnél. A közművelődés egy lelki erőforrás, amely mindenkét gazdagít, és ha kell, akár meg is tart.

H. R.: *Ön a kultúra mely ágát kedveli a legjobban, melyik áll önhez a legközelebb?*

dr. F-D. E.: Széleskörű kultúra-fogyasztó vagyok, a képzőművészet, a zeneművészet is közel áll hozzám. Zongoráztam, orgonáltam sokáig, mondhatni, értő zenekedvelő vagyok, ugyanakkor a közgyűjteményeket is előszeretettel látogatom. A kóruséneklés iránt mind a mai napig elkötelezett vagyok, a Sásdi Vegyeskar is az életem része maradt. Bárhol legyenek, a kórust megtalálom. Felemelő volt az Emberi Erőforrások Minisztériuma karácsonyi ünnepén a kollégákból álló 80 fős énekkar tagjaként a Mennyből az angyalt énekelni...

Mindannyian felelősséggel tartozunk. Eleinknek és gyermekeinknek. Higgyünk a közösségben, legyünk egyre többen, ezt kívánom!

DR. FÖLDI-DEUTSCH ESZTER Baranya megyei származású, felsőfokú tanulmányait a Pécsi Tudományegyetemen végezte, jogász és munkajogi szakjogász diplomákkal rendelkezik. 2015-ben főosztályvezetőként került az Emberi Erőforrások Minisztériuma Kulturáért Felelős Államtitkársága kötelékébe, 2019 óta a Nemzeti Művelődési Intézet szakmai és jogi apparátusát erősíti.